

Sygn. akt II K 440/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – bez udziału,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2015 roku

s p r a w y : **E. B.**

syna E. i M. z domu F.

urodzonego w dniu (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 04 kwietnia 2015 roku w J. województwo (...), na ul. (...) I, będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym w czasie badania 1,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym samochodem m-ki C. o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **E. B.** za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 /dziesięciu/ złotych każda;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego, środek karny w postaci zakazu prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 /trzech/ lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zalicza okres jego zatrzymania w dniach 4 i 5 kwietnia 2015 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego w całości koszty sądowe w kwocie 220 złotych, w tym opłatę w kwocie 150 złotych.

UZASADNIENIE

Oskarżony E. B. spożywał alkohol. Dnia 4 kwietnia 2015 roku, około godziny 16.55 w J., kierował samochodem osobowym marki C. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowód: notatka urzędowa k. 1,

protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do

ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu k. 2,

wyjaśnienia oskarżonego E. B. k. 7-8,

Oskarżony E. B. ma 57 lat, z zawodu jest murarzem, utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód wysokości 1400 złotych, jest rozwiedziony nikogo nie posiada na utrzymaniu. Nie był karany sądownie.

dowód: dane osobo – poznawcze oskarżonego E. B. k. 7-8,

dane o karalności oskarżonego E. B. k. 9,

Oskarżony E. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że przed jazdą samochodem wypił 5 litrów piwa. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony skorzystał z możliwości dobrowolnego poddania się karze, na podstawie art. 335 k.p.k. Wnosząc akt oskarżenia prokurator wniósł o wydanie wyroku skazującego wobec oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu uzgodnionej w postępowaniu przygotowawczym kary w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny liczonych po 10 złotych każda, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat oraz zasądzenie kosztów sądowych.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego E. B., albowiem w dniu 4 kwietnia 2015 roku kierował on samochodem, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnienia znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w protokole użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, któremu Sąd przydał walor wiarygodności. Z protokołu tego wynika, iż oskarżony został dwukrotnie poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik pierwszego badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, przeprowadzonego o godz. 17.02 wynosił 1,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, następnego przeprowadzonego o godz. 17.20 wynosił 1,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Walor wiarygodności Sąd przydał pozostałym dowodom z dokumentów. Nie znalazł bowiem Sąd jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które nakazywałyby kwestionować ich wiarygodność.

Oskarżony E. B. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178a §1 kk. Oskarżony bowiem spożywał alkohol, a następnie w dniu 4 kwietnia 2015 r. około godziny 16.55 w J. kierował samochodem osobowym marki C. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd, określając stan nietrzeźwości oskarżonego, przyjął wynik pierwszego badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, jako najbliższy czasowo chwili popełnienia czynu zabronionego. Uprzednie spożywanie przez oskarżonego alkoholu w postaci piwa świadczy, iż kierując pojazdem miał on świadomość, że jego zachowanie wyczerpuje znamiona przestępstwa.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę, iż E. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu w godzinach popołudniowych na ulicach miasta J., na których niewątpliwie o tej porze odbywał się znaczny ruch komunikacyjny. Społeczną szkodliwość czynu oskarżonego należałoby odmiennie oceniać w przypadku, kiedy poruszałyby się on ulicami (...) w godzinach nocnych, kiedy natężenie ruchu komunikacyjnego jest znikome, będąc pod wpływem alkoholu.

Prowadząc samochód po spożyciu alkoholu, oskarżony stwarzał realne niebezpieczeństwo zarówno dla siebie jak i innych potencjalnych uczestników ruchu lądowego. Oskarżony powinien przewidywać następstwa jazdy po spożyciu alkoholu, a przede wszystkim nie powinien nigdy dopuścić do takiej sytuacji, że wsiadł do samochodu po spożyciu alkoholu. Nie bez znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego pozostaje, iż kierując pojazdem znajdował się on w stanie nietrzeźwości przeszło pięciokrotnie przekraczającym granicę określoną w art. 115 § 16 pkt 2 k.k.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod rozwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego zważywszy na jego wiek.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd wymierzył E. B. karę 150 stawek dziennych grzywny. Ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd wziął pod rozwagę zgodnie ze wskazaniem zawartym w art. 33 § 3 k.k. warunki osobiste oskarżonego, jak również jego stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe, na tej podstawie ustalając wysokość jednej stawki dziennej na poziomie 10 (dziesięciu) złotych. Oskarżony E. B. utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód 1400 zł, nie posiada wartościowego majątku i nikogo na utrzymaniu. Zatem tak określona stawka dzienna odpowiada jego sytuacji finansowej.

Z uwagi na fakt, że w czasie popełnienia przestępstwa oskarżony był w stanie nietrzeźwości Sąd był zobligowany, na podstawie art. 42 §2 k.k., orzec wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Przesłanką stosowania tego środka karnego jest zagrożenie, które mógłby w przyszłości spowodować oskarżony. Zakres, a także czas trwania tego środka zależny jest od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do uczestnictwa w ruchu. Ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności konkretnego wypadku, okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na stopień jego poczucia odpowiedzialności. Decydującym jest tu także stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy – im większe to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy powinien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, aby osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu, czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności z tego ruchu wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.04.2015 r. VKRIV 106/82, OSNPG 1982/8/108). Wobec powyższego uwzględniając stan nietrzeźwości oskarżonego, a jednocześnie iż oskarżony spowodował realnie zagrożenie dla siebie oraz potencjalnych użytkowników dróg, którymi się poruszał, Sąd uznał iż odpowiednio wychowawczym będzie orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie o karze oraz środkach karnych uświadomi oskarżonemu naganność jego czynu i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa. Orzeczona wobec oskarżonego kara oraz środki karne, zdaniem Sądu, uświadomią oskarżonemu konieczność przestrzegania obowiązujących zasad poruszania się po drogach publicznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtowały świadomość prawną społeczeństwa. Przekonają wszystkich uczestników ruchu drogowego o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach 4 i 5 kwietnia 2015 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Sytuacja finansowa oskarżonego świadczy o tym, że uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych nie będzie dla niego zbyt uciążliwe. Z tego względu od oskarżonego, na podstawie art. 627 k.p.k., zasądzone zostały na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 220 złotych, w tym na podstawie art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, opłata w kwocie 150 zł.